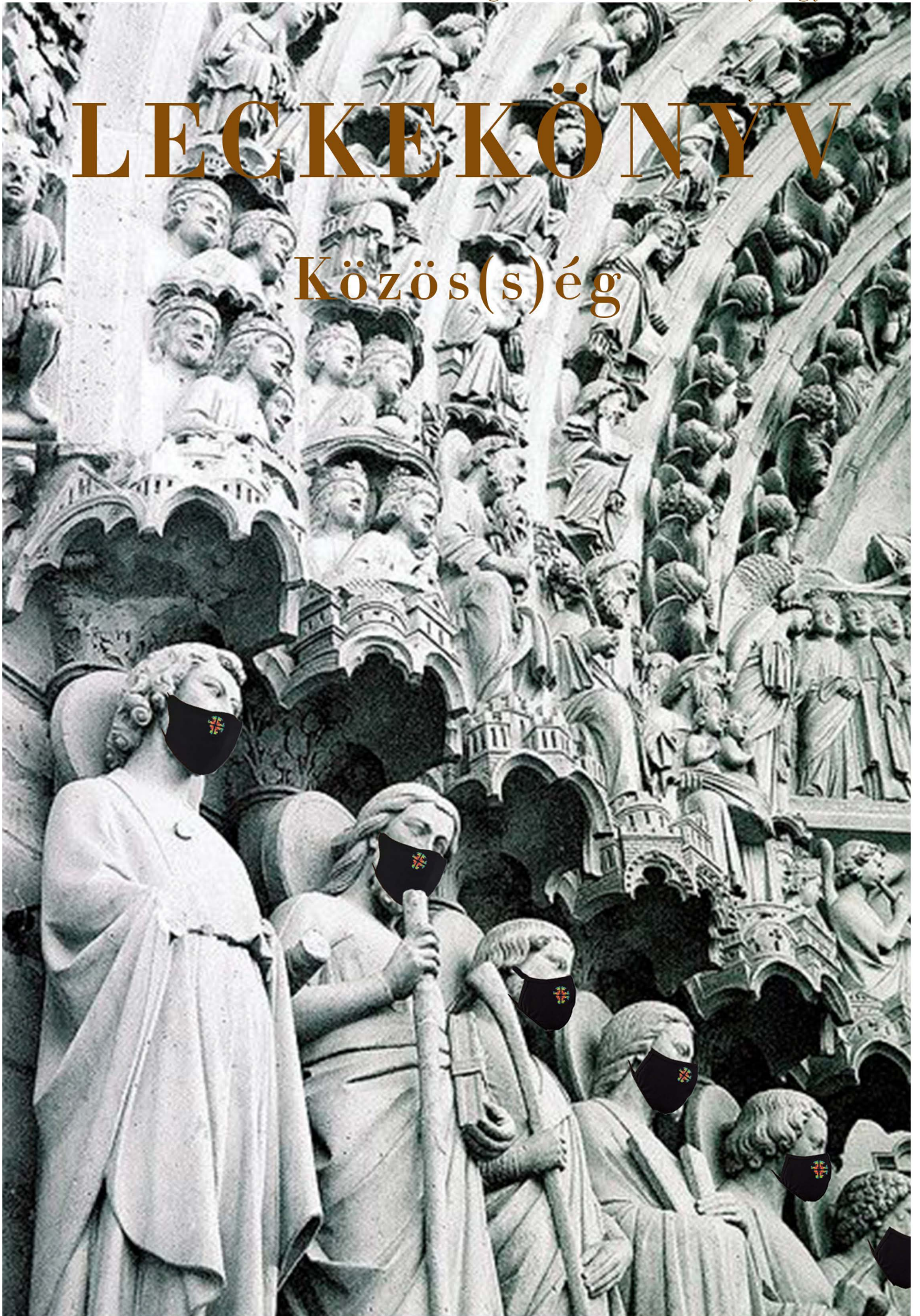

LECKEKÖNYV

Közös(s)ég

Előszó

*„Igazi közösség csak ott jön létre, ahol az emberek rejtélyes módon szeretik egymást. Vagyis barátok. Minden érdeken, valláson, politikán, társadalmi helyzeten és világnézeten túl.”
/Müller Péter/*

A közösség aminek a tagjai vagyunk lehet általunk választott közösség és lehet olyan is amibe beleszülettünk. Sajnos, azonban mind a két közösség forma magában hordozza a philia (baráti szeretet), az erosz (szenvédélyes szeretet) és néha még a stor-ge (gyermek iránti szeretet) végét is. Azért mert nem vagyunk képesek önzetlenül szeretni, ugyanis, e három szeretet forma, mind valamilyen előfeltételhez köthető. Ez pedig elvezethet odáig, hogy bizonyos nézeteltérés, csalódás, távolság legyen az szellemi vagy fizikai véget vehet ezeknek. De, akkor mi az a „rejtélyes sze-

retet” amiről Müller Péter ír? Ez a rejtélyes szeretet nem más, mint az agapé (önzetlen és érdeknélküli szeretet). Az a szeretet amiről János első levelében így olvasunk a negyedik fejezet tizenkilencedik versében: „Mi tehát azért szeretünk, mert Ő előbb szeretett minket.” Jelen számunk ezt a szeretet hivatott vizsgálni az ember és Isten, ember és ember valamint az ember és a természet közösségének tükrében.

Jeszencsák Lilla

Az első évfolyam

Aizenpreis Oszkárnak hívnak, Szombathelyről jöttem, a soproni Líceumba jártam középiskolába, majd 1 évig a Drezdai Műszaki Egyetem hallgatója voltam mechatronika szakon. A 2. félévben elbizonytalanodtam, hogy biztosan a mérnökség az, amivel foglalkozni szeretnék? Ezután fogalmazódott meg bennem határozottan, hogy lelkész szeretnék lenni.

Kovács István vagyok, teológus-lelkész hallgató, felvidékről származom, Alsószeleliből. Az érsekújvári Jedlik Ányos Elektrotechnikai Szakközépiskolában vé-

geztem. Szeretek túrázni, fotózni. Tagja vagyok a Magyarország Felfedezői Szövetségnek, a Rákóczi Alapítványhoz tartozó Rákóczi Családi Körnek. Határon túliként fontos számomra a magyarság ügye, ezt takarja a fent leírt két szervezet is.

Valásek Jázminnak hívnak, Bakonycsernyéről érkeztem és teológus-lelkész szakos hallgató vagyok. Régióta vártam és nagyon örülök, hogy egy ilyen szuper közösség tagja lehetek!

Krcsméri János András, I. évfolyamos teológus-lelkész szakos hallgató vagyok. Általános iskolába és gimnáziumba is az orosházi Székács Evangélikus Iskolába jártam. A vágy, hogy idejőjjek, már régen fellángolt bennem, de a végső elhatározásom, csak nemrég született meg.

Béres Boglárka vagyok, hittan-matematikatanár-szakos hallgató. 2 éve fogadtam el Jézust Megváltómnak; azóta foglalkoztat az, hogy Istennek vajon mi a terve az életemmel. Erre a pályára kaptam elhívást, és tudom, hogy Isten segíteni fog véghezvinni az ő akaratát.

Orbán Eszter vagyok Kisbajomból jöttem, ahol hat tagú családommal önellátógazdaságot működtetünk. A tanulmányimat egy kaposvári gimnáziumban fejeztem be. Már 8 osztálytól kezdve azt terveztem teológiára jövök es most végre itthon érzem magam. Szeretnék tanulni, fejlődni, barátokat szerezni...élni és szeretni.

Ha nem ebben az évszázadban születek, lovas vándorprédikátor lennék. Így viszont maradtak nekem a 21. század vívmányai. Meg Krisztus. Na, Ő a legjobb ebben az egészben!

Hanula Hanga

Istennel az ösztöndíjon

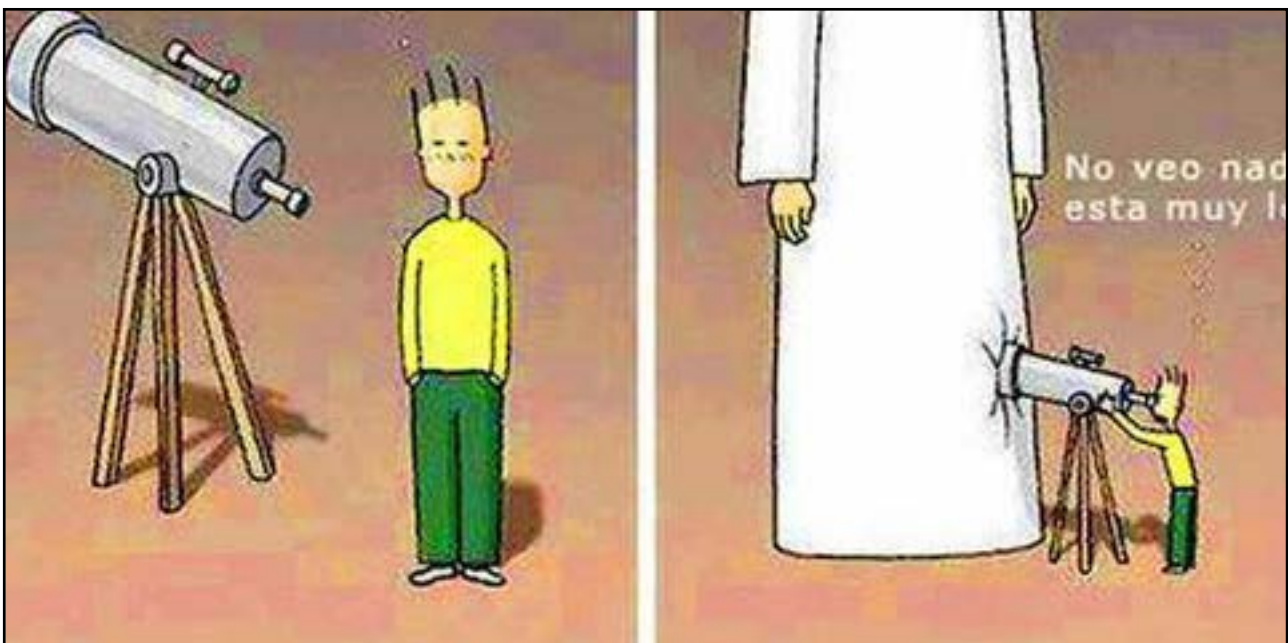
Kimondva vagy kimondatlanul sok ösztöndíjas vélekedik úgy, hogy „jót tesz majd a környezetváltozás, amit a külföldön töltött idő hoz majd” – legalábbis szeretjük ezzel biztatni magunkat... Egy teológushallgató életében pedig ehhez jön még hozzá az, hogy „erősödni fog az Istennel való kapcsolatom”. Nagyon jó lenne, ha mindkettő automatikusan megvalósulna, de inkább legyünk óvatosak az ilyen kijelentésekkel. A külföldre távozás nem tuti recept arra, hogy helyrejöjjön a lelked egy szakítás után, végre leválj a szüleidről vagy közelebb kerülj Istenhez. Ez utóbbinál járhatasz úgy, mint József Attila: „Az Isten itt állt a hátam mögött / s én megkerültem érte a világot”. Nem kell elmenned sehová, hogy Istennel szoros kapcsolatba kerülj. Viszont az igaz, hogy az ösztöndíj egy jó lehetőség arra, hogy megtapasztald Isten gondviselését és szeretetét. Nem sokkal a Németországba való kiutazásom előtt hallottam egy prédikációt Ábrahámról. Nagyon bennem maradt belőle a szinte refrénként ismétlődő mondat:

Ábrahám elindult az ismeretlenbe, de nem az ismeretlennel.

Ezt éltem meg én is, már közben is, és most is ezt látom, amikor visszatekintek.

Isten ott volt, amikor az ismeretlen vasútállomáson az erdélyi ösztöndíjas srác fogadott, és mindenben segített; amikor először gagyogtam el Doro barátnőmnek németül az elhívásom történetét; amikor Philemon barátom svábra tanított vagy egy jó sör mellett teológiai kérdésekről beszélgettünk; amikor Maren barátnőm hajnali háromkor kikísért a buszhoz, mert hazarepültem a dédim temetésére; amikor a kolis barátaimat rá lehetett venni, hogy aludjunk kint a gyönyörű kertben (el sem hiszem, hogy korábban nem is jutott eszükbe...); amikor végre befejeztem a pszichológia szakdolgozatomat, és a leadási határidő napján a stuttgarti repülőtér női wc-jében végre sikerült is feltöltenem a rendszerbe... De ott volt Isten akkor is, amikor a saját fejem után mentem, amikor nem figyeltem az ígéjére, amikor megbántottam számomra kedves embereket, egyszóval: amikor hűtlen lettem Hozzá. És tudjátok, miért volt ott? Mert minden tanítványának megígérte, hogy velük lesz minden napon a világ végezetéig. Na ebből az ígéből lehet erőt meríteni! Akkor is, ha itthon van az ember – de külföldre ez a bízalom különösképpen is alapfelszerelés!

Garai Szilvia

Veled vagy “Nélküled”?

Az Ismerős Arcok dala a zuglói Puskás Aréna megnyitójának köszönhetően vált széles körben ismertté. 2019 november 15-én nyitották meg az új sportcsarnokot, melynek megnyitója nagy port kavart fel a magyar médiában, határon innen és túl egyaránt. A vita abból indult ki, hogy Miklósi Gábor, aki az Index újságírójaként jelen volt, tüntetésképpen nem állt fel a tömeggel egyszerre, mikor a dunaszerdahelyi gyermekek adták elő az ottani Fc DAC himnuszát. A dal történetének kezdetét a legtöbben innen is ismerik és az újságíró gesztusa melletti állásfoglalás mentén pártolják vagy éppen ellenzik a dalt. A fentebb említett két fő álláspont vagy irányzat a következőt állítja, vagy éppen tagadja, mely szerint a “Nélküled” az új magyar himnusz. A támogatók szerint a dal szövege és hangzása hangot ad a magyar összetartozásnak, melyhez a leginkább a következő részletet eleveníthetnénk fel a szövegből: “Hogy történjen bármi, amíg élünk s meghalunk, Mi egy vérből valók vagyunk”. A pólus másik végén pedig a dal esztétikai kritikáját fogalmazza meg Miklósi a következő részletben: “Tudtam, hogy már hallottam, de fogalmam nem volt, valójában mi az, csak a refrén vége volt ismerős a Dzsungel könyvéből, miközben azért gyanítottam, hogy a Puskás megnyitóján mégsem énekelheti 70 ezer ember a Dzsungel könyvét. A VIP-ből szinte kinéztek, amiért a seggemen maradtam, és tényleg nehéz volt nem felállni ekkora nyomás alatt, de én csak a Himnusznál szoktam felállni...” A cikk azonban nem állásfoglalásról szól, hanem némi betekintést próbál adni a dal történetébe. A dal 2007-ben született és az Éberálom című albumon lehetett először hallgatni, majd később 2015-ben a Fc DAC szurkolóinak lett himnusza. A dunaszerdahelyi csapat azért választotta indulójának, mert a szlovák törvények megtiltották az eredeti magyar himnusz éneklését. Az Ismerős Arcok ezek után

számos turnéján adta elő más kisebbségben élő magyar közösségek rendezvényein is. 2015-ben a nemzeti összetartozás napján pedig a Fc DAC Slovan elleni meccsén elénekelt “Nélküled”-et pedig Orbán Viktor osztotta meg. A dal tehát nem volt teljesen új és használata lehet megkérdőjelezhető indokkal történt, azonban az tény, hogy nem az első alkalommal helyettesítette a himnuszt. Amikor elvállaltam a cikket nem is sejtettem, hogy ilyen nehéz lesz egy érdemi és lehetőleg semleges írást összehoznom egy ilyen ellentmondásos témáról. Az volt az érzésem a kutatás közben, hogy a dal tulajdonképpen csak egy ürügy a kultúrharc színterén, így tanácstalanul álltam, hiszen sejtelmem sem volt, hogy miképpen tehetnék egy kísérletet arra, hogy az alkotást elválasszam a kontextustól. A segítség azonban deus ex machina-ként ért amikor egy péntek reggeli vallásantropológia órán arról hallgattam előadást, hogy milyen alkotóelemekből áll egy vallás az antropológus szemében, illetve, hogy milyen kapcsolatban vannak ezek egymással. Az elemek a következők: beliefs, azaz a vallási tudás (mint a keresztényeknél a Biblia ismerete), ritual, azaz a rituálék (mint a zsidó bar-micvá) és experience, azaz a tapasztalat (ami leegyszerűsítve egyfajta találkozást vagy érintkezést feltételez az egyén és a transzcendens között). A fentebbiek fontos terminusok ahhoz egy megértsük a dal körül kialakult vihart.

Adva van tehát egy belief, egy tudás melyet a dal szövegéből ismerünk meg: “...öt millió magyar, akit nem hall a nagyvilág”, mely alapvetően feltételezi azt, hogy a határon túli magyarok kisebbsége egyaránt hasonló elnyomásban él. A második fontos pont, hogy a dalnak van egy megszólítottja, mely az ódára emlékeztetheti a hallgatót, bár itt bizonytalan, hogy ki a megszólított, így most már a struktúra nem meglepően juttathat-

ja az első, felületes meghallgatás után eszünkbe a himnuszt is. Ez a megszólított a kontextusból kifolyólag valószínűleg a többi, nem felvidéki, magyar. Ezeket a közösségeket a vérük köti össze a lírai én szerint: “Mi egy vérből valók vagyunk”. A dal szövege azonban ezen a ponton igen megzavart, hiszen a második feltételezésem az, volt a megszólított egy hasonló tapasztalatokkal szerzett barát vagy még nem ismert jövőbeli barát: “S mint a régi jó barátok egyet mondunk s egyet gondolunk”, másrészt azonban az első és második következtésemet is megghiúsítja a következő két sor:” S bár a lényegét még nem értheted Amíg nem éltél nehéz éveket”, tehát akkor felnőtt sem lehet az illető. Hogy miért volt fontos némi irodalmi elemzés? Nos, azért, hogy fényt derítsek a dal belső problematikájára, mely nem teszi nyilvánvalóvá, hogy ki is a megszólított. A fentebb bizonyított tény pedig azt igazolja, hogy, akárcsak a többi vallás beliefje, nem feltétlenül kell érthető legyen az azt vallóknak vagy ellenzőknek, ahhoz, hogy működőképes legyen. A második fogalom a ritual, melyet csakis a belief ismerete és elfogadása tesz lehetővé. A rituálé ugyanis a vallási experience katalizátora. A keresztény rituálék, a bűnvallás vagy az úrvacso-

ra, például nem pusztán a vallásos lét megéléséről szólnak, hanem a keresztény identitást erősítik. A Fc DAC vagy éppen a Real Madrid indulói is egyfajta identitást képeznek. A szlovák csapat indulója nem üt el más sportindulóktól alapvetően. Az egyetlen számottevő különbség, hogy a legtöbb régi futballcsapat dala még a kultúrharc előtt született, de talán csak idő kérdése, hogy azok is hasonló vitaürügyet szolgáljanak, mint az Ismerős Arcok dala. A kérdés tehát nem az, hogy a “Nélküled” identitásformáló dal-e, hanem az, hogy éppen milyen jellegű identitást formál és hogyan? Végszóképpen egy nyári eseményre hívnám fel az olvasó figyelmét. A Washington Redskins csapat nevét George Floyd halála után hasonló vita vette körül. A Nike ugyanis megfenyegette a csapatot, hogyha nem változtat nevet, akkor az összes támogatást elveszi a klubtól. A moralizáló multi arra hivatkozott, hogy a csapat neve sérti a natív-amerikaiakat. Jellemzően itt is nélkülözték a kontextust, mely ebben az esetben teljesen más megvilágításba helyezi a vitát, a Redskins a nevét ugyanis egy hajdani edzője miatt kapta, aki szintén “rézbőrű” volt, így foglalt mellette állást az akkori csapat. A fentebbiek fényében pedig a kontextus igen fontosnak tűnhet a tájékozódás szempontjából.

Mátyás Gergő

Áhitat

Fáradozzatok a városnak jólétén..., és imádkozzatok érte az úrhoz, mert annak jólététől függ a ti jóléteitek is! (A járványok és katasztrófák tekinthetőek –e Isten figyel-

Már a sumér időkben születtek városok, és eszméjüket a természetfeletti világból vezették le: „Akkor az égi birodalom leszállt a földre és Eriduban virágzott.” Vagyis a város a mennyei világot mintázza, utánozza. A város egy olyan körülkerített tér, ahol kialakul az, amit építészetnek nevezünk. A város eszményi állapotában emberhez méltó kollektív tér, ahol kiszámítható és ellenőrizhető rend van. A városoknak köszönhetően született meg Európa, az, hogy Európa, mint önálló történelmi egység egyáltalán létezik, az a városoknak köszönhető. – Véli Leonardo Benevolo történész. A városban a történelem valamennyi szála találkozik, és keresztezi egymást, és egyúttal a hit történetének lenyomatai is ott vannak benne. Mégis lehet egy város ellenséges közeg akkor, ha idegenként és kényszerből kell egy városban élned. Egy másik nép sorai között találja magát, nem beszél a nyelvét, nem ismeri a helyi szokásokat, emiatt folyton attól kell, hogy féljen, hogy hibát követ el, mert nem tudja, hogy mit és hogyan illik viselkedni. Hosszú idő, akár évek telhetnek el, mire kiigazodik az ember idegenként egy másik nép világában. Jeremiás próféta a Babiloni fogságba hurcoltaknak fogalmazza meg üzenetét. Az Újbabiloni Birodalomban más stratégiát követtek, mint korábban az asszírok, akik egyénenként szétszórták, különböző helyekre vitték az elhurcoltakat, akiknek így nem volt esélyük identitásukat gyakorolni, ezért idővel asszimilálódtak. De az Újbabiloni Birodalomban egy tömbben hagyták a foglyokat, a normát adó előkelő családok, és a papság is elhurcolásra került, így az identitás megőrzése lehetségessé vált. Jeremiás arra a dilemmára akar választ adni, hogy mi a helyes magatartás a fogság idején, hogyan viszonyuljanak a foglyok ahhoz a környezethez,

melyben kénytelenek élni. Hiszen két lehetséges magatartás van, vagy elutasítani, megvetéssel távolságot tartani és a vesztét kívánni, vagy részt venni az életében, eltanulni minden hozzá tartozó tudnivalót, idővel a sajátjának tekinteni és elvenni, amit nyújt, de ugyanakkor hozzáadni a sajátját. Ez az út azonban azt a veszélyt rejt magában, hogy annyira sajátunknak kezdjük érezni, hogy idővel asszimilálódunk. Dietrich Bonhoeffer fogalmazta meg ezt a dilemmát oly módon, hogy azt mondta: „Vagy világmevetők vagyunk, vagy szekularizáltak.” Valójában a világ itt azt a környezetet jelenti, melyben a mindennapi életünket kell élnünk. Jeremiásezthívja „városnak”. Vagygyűlöljük és megvetjük a világot, vagy elvilágiasodunk – nincs más alternatíva? Jézus pont abban volt irányadó a maga környezetében, hogy nem vetette meg a világot, nem gyűlölte annak erőszakszervezeteit, és domináns hatalmat, nem vonult ki a világból, mint az esszénusok, de nem is asszimilálódott, mint az esszénus pártiak. Kritikusan, de az értékek felé nyitottan állt az idegen, elnyomó hatalom és kultúra irányában. Nem lázított a rómaiak ellen, viszont nem is asszimilálódott, és nem dörgölözött a hatalomhoz, hogy előjogokat és befolyást általuk szerezhessen magának. Amennyiben őt követjük, arra a szemléletre vagyunk elhívva, amit talán a legvilágosabban a már említett Bonhoeffer fogalmazott meg: Isten szereti a világot, és szereti az embert, nem egy ideális, eszményi embert, hanem az embert, úgy ahogy van. És nem az eszményi világot, hanem a valóságos világot... Amitől mi fájdalmasan és ellenségesen visszahúzódnunk, a valóságos ember és a valóságos világ: éppen ez Isten mérhetetlen szere-

tetének alapja... Mi különbséget teszünk kegyesek és istentelenek, jók és rosszak, nemesek és közönségesek között, hogy a világot és az embereket a mi léptékünkkel osztályozzuk és bíraskodjunk felettük. Isten viszont maga valóságos emberré lesz, a bűnösök társa, barátja... Egyedül Isten emberré létele által lehetséges

„Egyedül Isten emberré létele által lehetséges”

Réz-Nagy Zoltán

Keresztény közösségben – KÖSZI

„Ó, mily szép, mily gyönyörűsége a testvérekkel egységben lenni!” – hangzik az ifjúsági ének szövege a 133. zsoltár parafrazisaként. Sokszor szólal meg ez a dal is a Keresztény Önkéntesek Szövetsége az Ifjúságért és Gyermekéért, azaz a KÖSZI Egyesület táboraiban, hiszen a zene, az éneklés elképesztően gyorsan tud közösséget kialakítani a résztvevők között. Nekünk pedig ez az egyik legfontosabb célunk: közösséget formálni, és megmutatni, hogy a kereszténység igenis lehet vagány! Manapság sajnos sokszor kapom meg én is lenéző hangnemben, mikor kiderül, hogy keresztény gyerektáborokat szervezek, hogy „Na és akkor te nagyon vallásos vagy?” Erre pedig nehéz jól reagálni. Viszont, ha az ember háta mögött egy olyan közösség áll, mint a miénk, akik nem tartják cikinek a hitüket, akik fel merik vállalni „világi” ismerőseik előtt is, hogy hisznek, akikkel az ilyen kellemetlen kérdésekre adható válaszokat is meg lehet beszélni, akkor azért kicsit könnyebb lesz visszajelezni. A KÖSZI pedig egy ilyen közösség, egy biztos pont a benne mozgók életében. Ami miatt én igazán szeretem ezt az egyesületet, az az, hogy nagyon sokrétű. A célcsoportja tág, már első osztálytól kezdve lehetősége adódik a gyerekeknek velünk táborozni egészen az iskola végéig, de felnőtteknek is szervezünk évindító hétvégét, emellett nyaranta az alkoholmentes KÖSZI Koktélbárral keresztény fesztiválokra veszünk részt. Év közben is megtartó közösséget alkotunk, az önkéntesekkel havonta találkozunk különböző csapatépítő alkalmakon, valamint életreszóló barátságok, szerelmek is köttetnek már az egyesületen belül. A legjobb barátaim többségét itt ismertem meg én is még táborozóként, azóta pedig együtt szervezzük a táborokat évszokról évszakra. Egyetemi gyakorlatot és iskolai közösségi szolgálatot is lehet nálunk elvégezni, egyetemistaként pedig szerintem hatalmas lehetőség az, hogy a KÖSZI-n keresztül különböző szervezési folyamatokba lát bele az ember. és ki is próbálhatja magát bennük. Mind különböző

területen mozgunk, van közöttünk közgazdász, pedagógus, fordító, informatikus, óvónő, logisztikus és napestig sorolhatnám tovább. Mindenki megtalálhatja azt a területet, amiben kiemelkedő, legyen az a kreativitás, operatív feladatok, áhítattartás, zenélés, tánc vagy bármi egyéb, de teret adunk arra is, hogy az ember átlépje a komfortzónájának határát, és valami újban próbálja ki magát. De a KÖSZI közössége földrajzilag is igazán szerteágazó. Nem csak mi, önkéntesek származunk az ország minden tájáról, Debrecenről kezdve Budapesten át Sopronig mindenfelől, de a táborozó gyerekeink is a szélrózsa minden irányából jönnek, sokan külföldi országokból utaznak haza egy-egy táborunk miatt. Célunk, hogy a szegényebb területekről származókat is megszólítsuk, így például rendszeresen vannak Nógrád megye munkanélküli részéről is táborozóink, akiket a KÖSZI társalapítványa, a SZIVI Kincskereső pályázattal támogat. Ezeknek a gyerekeknek véleményem szerint különösen fontos a befogadó, keresztény közösség megélése, hiszen akár egy teljesen más úton is elindíthatja az életüket, ha megismerik Isten közelségét. Másik oldalról viszont a tehetősebb családokból jövő gyerekek érzékenyítésben is nagy szerepet játszik az, hogy megismerik, mások milyen körülmények között élnek, velük személyes kapcsolatot alakítanak ki a tábor során. Ezek a tábori kapcsolatok pedig jellemzően hosszútávúak, táborról táborra járnak vissza barátaikkal együtt a gyerekek hozzánk, sőt örömmel vonnak be újakat is a visszalátogatók körébe. Vagány kereszténység, életreszóló élmények és kapcsolatok, közösség Istennel, érzékenyítés. Ezekkel tudnám összefoglalni, mit is adhat egy önkéntesnek vagy táborozónak a KÖSZI közössége. Szerintem megéri kipróbálni!

Tóth Lilla

Vajon Isten üzen?

Az emberiséget kezdetektől fogva érdekelte, hogy a környezetében bekövetkezett negatív változások, csapások, járványok és természeti katasztrófák tekinthetőek – e Isten üzenetének, jelzésének. Ezek a kérdések ma is nagyon aktuálisak és sokunkat foglalkoztatnak, válaszokat

Orosz Gábor Viktor ad számunkra.

A járványok és katasztrófák tekinthetőek –e Isten figyelmeztető eszközeinek?

Az életet nem szabad összetéveszteni Istennel. Isten nem szinonimája a bioszféra vagy a természet egészének. Az Isten szó arra a transzcendenciára utal, amelyről a sík evilágiságban megfeledkeztek. Az élethez hozzá tartoznak a baktériumok és a vírusok is, mint például a COVID-19. Az "élet" az evés és a fogyasztás körforgása, de ennek kevés köze van ahhoz az élethez, amelyet a húsvéti örömhír tárt fel a keresztények előtt.

Isten velünk való kapcsolata nem a természet, a biológia, a patológia vagy a virológia ad választ.

Isten teremtett világa egyaránt elgondolható a kinyilatkoztatás tárgyaként és médiumaként. Jóllehet ezzel az állítással felszínre kerül a természetes istenismeret kérdése is. Ám Isten és akaratának közvetlen megismerése a természetből nem lehetséges, mert először Isten igei kinyilatkoztatása által ismerhető fel a természet teremtként. Isten velünk való kapcsolata nem a természet, a biológia, a patológia, vagy a virológia ad választ, mert az ilyen következtetés pusztán naturalizmus lenne és nem teológiai megállapítás, azaz nem a kinyilatkoztatás értelmezése, hanem természetismeret.

Mit tesz és hol van Isten ez idő alatt?

Különbség van a félelem és a rettegés között. A kegyes ember féli az Istent. Ez a félelem nem a vírusfertőzéstől való rettegés, hanem Istenre figyelés. Aki rá figyel, környezetét és a benne történeteket rajta keresztül értelmezi. Nem a riadt tekintet, a kétségbeesett sikoly, a tehetetlenség és a hiábavaló erőlködés határozza meg, hanem a világ teremtőjének közelsége. Nem a nincs, hanem a van; nem a betegség, hanem a gyógyulás; nem a reménytelenség, hanem maga a Remény. A kegyes szó alapjelentése: „helyet adni valakinek és követni”. Az Istenfélelem tehát az Isten jelenlétével teli élet, ami radikálisan más a rettegéstől, attól, hogy megfertőződünk és súlyos betegek leszünk. Ezt a bizonyosságunkat adhatjuk át akár online is. Engedjük-e Őt szóhoz jutni? Vagy saját elképzeléseink, magyarázataink, kiütkezésünk karanténjába zárjuk őt, vagy tudatosan felé fordulunk, hogy húsvét hajnali dicsősége – minden járvány, betegség, megpróbáltatás, kétség, fake news ellenére - beragyogja életünket?

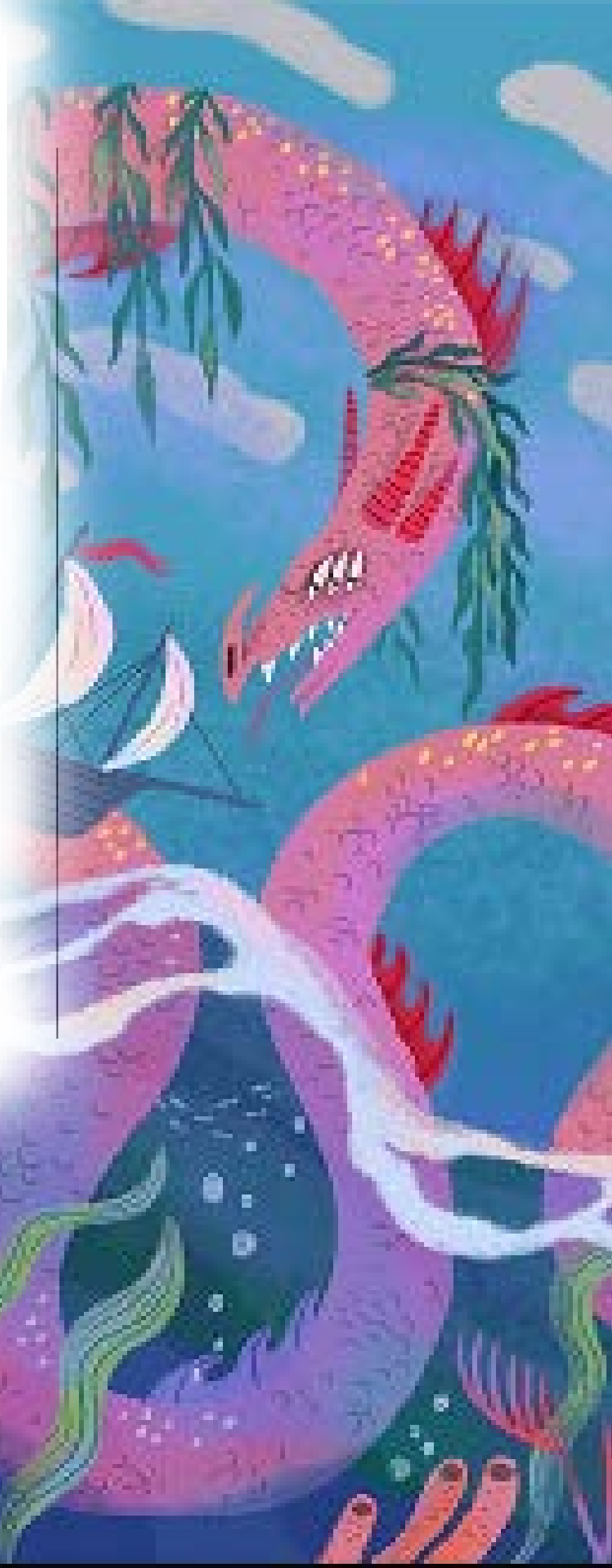
Mindenki meseországa

Még óvodás voltam, mikor Anyukám és Nagymamám egymást váltva, felém hajolva mesélték az örökös-kedvenc, a történet folyása közben mindig kicsit másféle alakított mesémet. Nem is anyyira ők módosították mindig, és nem is a benne történetek logikus folytatása volt a másnap esti elbeszélés, sokkal inkább az én aktuális érzéseim és akaratom határozták meg, hogy a főszereplő éppen milyen helyzetekbe keveredett. Be kell valljam, ennek ellenére egyetlen konkrét eseményre sem emlékszem, csak témákra, azokon belül is egyre igazán: bármennyire is volt nagy az ereje, és győzte le aznap minden ellenfelét, a főszereplőm soha nem tudott mit kezdeni a halál gondolatával - ahogyan én sem. Ezért, volt, hogy a mese után még sokáig csak feküdtem az ágyban, és mikor a szorongásom már túlnőtt rajtam, odafordultam Nagymamámhoz: „Mama, le lehet győzni a halált?” Az utóbbi hetekben szomorú eseményeknek és megnyilvánulásoknak lehettünk tanúi. Egy szélsőjobboldali párt elnökhelyettese nyilvánosan ledarált egy könyvet. Ugyanezt a könyvet később betiltotta a kerületéhez tartozó óvodákban egy polgármester. Miniszterelnökünk a témában való megnyilvánulásával az LMBTQ+ közösséget vont felelősségre. Írók, szerzők és szerkesztők szakmai alkalmassága lett kétségbe vonva azért, mert szövegeikben valamilyen nem hagyományos csavart alkalmaznak. Mindez a Meseország Mindenkié című könyv miatt, amely klasszikus mesekeretek közé illesztett be kevésbé megjelenített hősöket. Itt kiemelném, hogy nem volt alkalmam még elolvasni az említett könyvet - a cikk írásakor már minden könyvesbolt készletéből elfogyott Budapesten. Azonban, egy barátomnak hála, aki meséről-mesére megosztotta az tartalmát, van fogalmam róla, mi is van

a könyvben. Ő ezt elsősorban a gyermekek szexualitását esetlegesen befolyásoló tartalmakat kereste benne, ugyanis ez az a szempont, amit a legtöbben veszélyesnek nyilvánítottak. Ennek ellenére nem talált semmiféle szexuális motívumot, sőt, a mesék jelentős részében nem is az LMBTQ+ közösséghez tartozó szereplőkről olvasunk, mint az lehangosabban elterjedt. Olyan mesékről van szó, melyek ugyan mindannyiunknak szólnak, de vállaltan nem mindannyiunkról; a társadalmunkban élő, valamilyen szempontból hátrányos helyzetű emberek problémáinak kíván narratívát adni. Többszörösen privilegizált személyként egyszerűen nem úgy fogom olvasni Trivadar, a háromfülű nyúl meséjét, mint valaki olyan, aki az életében születésétől fogva azt tapasztalja, hogy eltér a társaitól - és ez nem szabad, hogy azt jelentse, hogy ha nekem, aki nem szenvedek olyan negatív diszkriminációtól, mint akár ezeknek mesék szereplői, kevésbé szól egy-egy történet. Sőt: felhívja a figyelmem arra, hogy milyen nehéz lehet másoknak, és érzékenyít az elfogadásra. Nagyon sokat jelentett számomra Lenny Duncan könyve, a Dear Church, amelyben leírja, mennyire idegennek érezte magát feketeként egy olyan templomban, ahol az oltáron egy olyan Jézus nézett rá kék szemekkel, aki egyáltalán nem hasonlít rá. Mégis, a legfontosabb szempont nem az, hogy a mesekönyv érzékenyítés. Ez a könyv olyanok meséinek gyűjteménye, akiké lehet, hogy még soha nem hangzott el. Hogy azok is találjanak maguknak olyan hőst, aki hozzájuk hasonló. Akik egyébként fájoan egyoldalú, és egyféle hősökkel találkoznak. Nincsenek „standard” mesék. Amiket mi így ismerünk, azok csak az ősi igazság: az egymáshoz való tartozás fényétől és a kontextus árnyékából

kirajzolódó figurák és motívumok. A fényforrás ugyan nem változik, de az árnyékok igen. És minden árnyékot ki kell használni, hogy játékká váljon; mert csak, amit előtt eljátszunk, csak azt lesz bátorságunk megélni. Így lehet az, hogy a nehéznek tűnő témák, mint a tőlünk eltérő emberek, saját magunk idegensége, vagy éppenséggel a halál, feldolgozható témák a mesékben. Miközben én is a halál gondolatával küszködtem, egy újabb mese kezdett el kialakulni bennem. A főszereplője nem kevesebbet tűzött ki céljául, mint, hogy bejárja az egész földet, és ha kell, leásik egészen annak közepéig, hogy megtudjon minden titkot, azok közül is pedig a legfontosabbat: az örök élet titkát. Sokáig érleltem magamban a mesét, többször átgondoltam, majd emlékszem, hogy Anyának is mondtam, hogy ne féljen, úgy néz ki, meg fogom találni azt a titkos vizet, amiből, aki iszik, soha nem hal meg, és első dolgom lesz, hogy megosszam velük is. Akárhogy is, az én történetem folytatódhatott, és folytatódik a mai napig is. Aki bármilyen módon korlátozni kívánja, hogy ki érdemes arra, hogy a történetében hőssé legyen, szerintem a saját történetében sem hős – és ez az, ami igazán szomorú. Találj magadnak egy történetet, és legyél a hőse! Mi pedig ott leszünk, és mindent megteszünk, hogy elmondhasd, ki vagy.

Slezák Bence

Tartalom:

Előszó.....	2.0
Az első évfolyam.....	3.0
Veled vagy “Nélküled”?.....	5.0
Áhitat.....	7.0
KÖSZI.....	9.0
Vajon Isten üzen?	10.0
Mindenki meseországá.....	11.0

Következő megjelenés:

2020. December

Téma: Pásztorok

Szerkesztőség:

Főszerkesztő: Jeszencsák Lilla

ETO szerkesztő: Juhász Zoltán András

Ez a Közöség
egy “közös ég”
Isten szeretének
oltalma alatt

-Varga Gyöngyi

